

rørende Bejligheder, hvoraf den aarlige Besættelse ikke overstiger 240 Kr. og

Forslag til Lov om Telegrafer og Telefoner,

i den Form, hvori de ere vedtagne af Folketinget, med Anmodning om, at de maa blive Landstinget forelagte. Forelæggelsen sker herved. — Eksemplarer ere omdelte.

Fremdeles er ved 3dje Landstingsmand for 11te Kreds (Holm) overgivet mig et Andragende fra Kirkeværgeren i Sunds Sogn, Hammerum Herred, Ringløbing Amt, om en Understøttelse til Opførelsen af en ny Kirke. — Andragendet vil blive fremlagt i Bæseværrelset.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Arbejderenes Forsørgelseskrav efter Ulykkestilfælde under Arbejdet.

Forhandlingen genoptoges.

Breinholt-Bandborg: Alle de ærede Talere, der i Gaar havde Ordet, udtalte sig paa en enkelt Undtagelse nær, velvilligt og anbefalende om Lovforslaget. Ogsaa jeg finder dette Lovforslag meget tiltalende, finder, at det danner en hæderlig og heldig Undtagelse fra de fleste private Lovforslags almindelige Regel, og finder, at de i dette Lovforslag givne Bestemmelser, om end ikke i alle Enkeltheder saa dog i det hele, ere klare, overskuelige og praktisk gennemførlige. Jeg ser en særlig Fordel ved Lovforslaget i, — og deri staar jeg i delvis Modsetning til adskillige ærede Talere, der optraadte i Gaar — at Lovforslaget fast begrænser sit Omraade, thi netop i denne bestemte Begrænsning opnaar det en Styrke, der vil kunne lade det overvinde mange af de praktiske Vanskeligheder, som en Institution som en Arbejderulykkesforsikring ganske sikkert altid vil møde paa Vejen. Med Hensyn til denne Begrænsning er jeg ganske vist ikke lidt uenig med det ærede Medlem for Fyn (S. Pedersen), der i Gaar sidst havde Ordet i denne Sag. Jeg plejer altid med særlig Interesse at lytte til de Udtalelser, der komme fra det ærede Medlem, men jeg maa tilstaa, at det ærede Medlems Udtalelser i Gaar forekom mig mindre klare og mindre logiske, end Tilfældet ellers plejer at være. Det ærede Medlem udtalte sig nemlig —

det sagde han i alt Fald — sympatetisk over for Lovforslaget, og anbefalede dets Vedtagelse, men paa den anden Side havde han saa mange og delvis saa store Anker, at det jo ikke kan nægtes, at den af ham givne Anbefaling derfor og dermed i en ikke ringe Grad svækkedes. Det ærede Medlem ankede særlig over, at Lovforslaget begrænsede sit Omraade saa overordentlig stærkt, at det ikke havde optaget Ulykkesforsikringen for de almindelige Landarbejdere, for Søfolk og Fiskere, ja, det forekommer mig endog ogsaa, at han ønskede, at de Arbejdere, der ere deres egne Arbejdsgivere, ogsaa vare komne med. Alt dette er jo meget smukt, meget idealt, men vi vide jo desværre, at i denne syndige Verden naar man sjældent Idealerne, og naar man ikke vil nøjes med mindre, saa risikerer man jo ganske sikkert, slet intet at opnaa. Jeg tror derfor, at man maa være glad for, at Forslaget kun har holdt sig til de farlige Arbejdsbrancher, der, hvor de allerfleste Ulykkestilfælde indtræde, har holdt sig til det, der er praktisk og let gennemførligt.

Det ærede Medlem for Randers (Stilling) var ogsaa mod den Begrænsning, der finder Sted her, og det kan jeg finde meget mere rimeligt, idet det ærede Medlem, saavidt jeg forstod ham, var en udpræget Modstander af denne Lovs Vedtagelse i det hele taget. Saavidt jeg forstod ham ret, havde han den Hovedindvending at gøre, at Industri og Haandværk bleve altfor haardt medtagne. Han henviste til, at da dette var en Samfundssag, saa burde det ogsaa være en Stats-sag, en Sag, som alle her i Landet maatte være med til at bære Byrden af. Ja, jeg ved nok, det er blevet næsten en Mode-sag at taste alt over paa Staten, man lever i den skønne Indbildning, at Staten er en Ko, der kan maltes og maltes uden nogen Sinde at blive gold, ja, endog ogsaa uden at man giver den tilstrækkelig Ernæring; thi lige saa raff, som man er til at trække Veksler paa Statskassen, lige saa ivrig er man i at modtætte sig, at den faar forøget Indtægt. Jeg beklager derfor at maatte befinde mig i aldeles bestemt Modsetning til det ærede Medlem for Randers, thi jeg ser netop et af dette Lovforslags uomtvistelige Fortrin deri, at det ikke stiller større Krav til Statskassen end dem, man uden Betænelighed kan efterkomme. Kravene ere jo nemlig ikke større end til at afholde de nødvendige Administrationsudgifter.

Jeg tror ogsaa, at man maa være de oprindelige Forslagsstillere erfendtlig for, at de med praktisk Blik have set, at derigenem hidroge de mægtigt til at lette den Vej,